RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 112.723 van 20 november 2002
in de zaak A. 129.314/VII-28.376

In zake : XXX,
verblijvende te 1820 STEENOKKERZEEL,
Repatriëringscentrum 127 bis
Jozef Gorislaan 80

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 18 november 2002 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 november 2002 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 5 november 2002, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 november 2002;

Gelet op de beschikking van 18 november 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gelet op de beschikking van 18 november 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DUPONT, die, loco advocaat K. TRIMBOLI, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur J. ROGGEN, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 13 september 2002 en verklaarde zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 5 november 2002 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 13 november 2002 oordeelde de commissaris-generaalvoor de vluchtelingen en de staatlozen dat de asielaanvraag kennelijk ongegrond was en bevestigde hij de beslissing van de minister letterlijk als volgt:

> "Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Kosovo, meerbepaald uit Prelep (gemeente Decan). Einde 2001 zou u in de grensstreek tussen Kosovo en Macedonië gedurende een week lid geweest zijn van het UÇK (Nationaal Bevrijdingsleger). Meteen daarna zou u zich in Zuid-Servië hebben aangesloten bij het UÇPMB (Bevrijdingsleger voor Presheve, Medvegje en Bujanovc). Anderhalve maand nadien zou u 'gedeserteerd' zijn. Enkele maanden later zou u in Decan door drie onbekende personen ontvoerd zijn. U zou door hen geslagen zijn en ze zouden u een verrader en een spion genoemd hebben omdat u uit het UÇPMB gestapt was. Ze zouden u ook verplicht hebben u opnieuw in te zetten voor de bevrijdingsstrijd in Servië. U zou terug naar huis gegaan zijn en een maand later, op 8 september 2002, zou u uit angst voor de drie onbekenden uit Kosovo vertrokken zijn. U kwam in België aan op 13 september 2002 en diende dezelfde dag een asielaanvraag in. U beschikt over een identiteitskaart, afgeleverd op 22 september 2000 door de tijdelijke VN-administratie in Kosovo (UNMIK) en over foto's van u als soldaat.
>
> Er dient te worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen hebt aangehaald die wat u betreft wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève. De door u aangehaalde feiten (ontvoering door onbekenden) betreffen een probleem van interpersoonlijke (tussen privé-personen) en van gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard. Uit uw verklaringen blijkt dat u geen enkele poging hebt gedaan om de hulp van de autoriteiten in te roepen. U hebt echter geenszins aannemelijk gemaakt dat u geen beroep zou kunnen doen op bescherming van de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, die zich inspannen om de na-oorlogse criminaliteit in Kosovo zoveel mogelijk terug te dringen, met als resultaat een gestage daling van het aantal gewelddadige incidenten sinds het einde van de oorlog.

De door u neergelegde foto's doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, aangezien uw lidmaatschap van het UÇPMB in onderhavige beslissing niet betwist wordt.".

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat de verzoekende partij vraagt dat de zaak in de Franse taal zou worden behandeld;

Overwegende dat artikel 51/4, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) voorziet dat de asielaanvraag wordt behandeld in het Nederlands of het Frans, naar keuze van de vreemdeling die niet de hulp van een tolk verlangt, of bij ontstentenis daarvan, in functie van de noodwendigheden van de diensten; dat, krachtens artikel 51/4, § 3 van dezelfde wet, die taal moet worden gebruikt in de eventuele daaropvolgende procedure voor de Raad van State; dat aan het verzoek geen gevolg kan worden gegeven, zelfs wanneer te dezen de verzoekende partij, overeenkomstig de mogelijkheid die haar wordt geboden bij artikel 66 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, in haar akten en verklaringen de taal van haar keuze heeft gebruikt;

3.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.2. Overwegende dat de verzoekende partij, wat de derde voorwaarde betreft, uiteenzet dat de door haar ingeroepen middelen ernstig zijn, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een onomkeerbaar effect zou hebben en dat de verwerende partij in de huidige stand van het dossier niet met zekerheid kan zeggen dat de vrees van de verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst ongegrond zou zijn;

3.3. Overwegende dat luidens artikel 3, 5/ van het eerder genoemd koninklijk besluit van 9 juli 2000 de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen; dat de verzoekende partij zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een

moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad van State met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is, en het voor de tegenpartijen mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift tot schorsing duidelijk en concreet dient aan te geven welk moeilijk te herstellen ernstig nadeel zij ondergaat of dreigt te ondergaan; dat de summiere en zeer algemene bewering van de verzoekende partij niet aan dit voorschrift voldoet; dat de verzoekende partij bijgevolg niet aantoont dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voor haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal veroorzaken;

4. Overwegende dat niet is voldaan aan de derde van de door artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig november tweeduizend en twee, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

C. PETERS. **E. BREWAEYS.**